

Îndreptățirea

„Îndreptățit de toate” și „îndreptățire a vieții”

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 30.10.2023, Actualizat: 30.10.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 13.38,39; Romani 5.18

Faptele apostolilor 13.38,39: ... de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El.

Romani 5.18: ... deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții.

Îndreptățirea este unul dintre marile adevăruri ale Evangheliei, pe care Pavel a predicat-o și pe care o numește „evanghelia mea” (Romani 2.16; 16.25 etc.). Îndreptățirea este evident paulină, deoarece niciun alt scriitor din Noul Testament nu tratează acest subiect așa cum o face Pavel. Iacov menționează îndreptățirea, dar într-un sens diferit.

Îndreptățirea înseamnă: cineva este absolvit de orice acuzație de păcat adusă împotriva sa, fiind plasat într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu în Hristos. În această nouă poziție, el nu mai este privit de Dumnezeu ca fiind un păcătos. În ochii lui Dumnezeu, el este acum neprihănit (drept) (Romani 4.4,5; 5.19) și poziția sa juridică înaintea lui Dumnezeu se schimbă: el trece de la statutul de păcătos la cel de sfânt. În *Concise Bible Dictionary* se spune:

Cuvântul „îndreptățire” descrie modul în care Dumnezeu îl judecă pe credincios din perspectiva ordinii lucrurilor al căror Cap este Hristos. Această evaluare își găsește expresia în Hristos Însuși, iar efectele sale devin clare în Romani 5.¹

Cele două laturi ale justificării

Justificarea are două laturi: o latură *negativă* și o latură *pozitivă*.

- Latura *negativă* are de-a face cu faptul că credinciosul este îndreptățit „de toate”, adică de orice acuzație de păcat care i se aduce (Faptele apostolilor 13.38,39).
- Latura *pozitivă* are de-a face cu faptul că credinciosul este plasat într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu, „în Hristos” (Galateni 2.17): într-o viață care nu poate păcătui – „îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Acum, nicio acuzație de drept nu mai poate fi adusă împotriva lui.

J.N. Darby spune:

Există două laturi ale îndreptățirii: „îndreptățirea de păcate” și „îndreptățire a vieții”; prima latură este curățirea de vechea mea stare, iar cea de-a doua mă plasează într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu.²

„Îndreptățire a vieții” - aceasta este o nouă poziție a omului, nu încă glorie sau înviere cu Hristos și unire cu El, ci o poziție nouă și un statut nou; nu numai curățirea de păcate, de care omul era vinovat în legătură cu vechea sa poziție, ci un statut nou în viață, o îndreptățire a vieții.³

W. Kelly spune că:

Subiectul important al îndreptățirii a fost acum tratat pe deplin, atât cu privire la sângele lui Hristos, vărsat pentru ispășire, cât și cu privire la învierea Sa, când a fost purtat prin moarte în puterea lui Dumnezeu; adică, atât negativ cât și pozitiv - El a purtat toate consecințele păcatelor noastre și a revelat noua poziție în care El se află înaintea lui Dumnezeu.⁴

F.B. Hole spune:

Justificarea, așa cum ne este prezentată în Scriptură, înseamnă mai mult decât eliberarea noastră completă și justă din condamnarea sub care ne aflăm, ceea ce ar putea fi numită binecuvântare negativă. Ea include poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos, într-o neprihănire (dreptate) care este pozitivă și divină.⁵

Primirea lui Hristos este standardul acceptării noastre

Noua noastră poziție înaintea lui Dumnezeu are a face cu poziția lui Hristos înaintea lui Dumnezeu: primirea Lui înaintea lui Dumnezeu este standardul pentru primirea noastră! Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să ne întoarcem la Isaia 50. În acest capitol, Domnul Isus este prezentat ca fiind Robul Domnului, care în ascultare desăvârșită vine [pe pământ] pentru a împlini voia lui Dumnezeu în această lume și pentru a răscumpăra pe Israel (Isaia 50.4,5). Însă iudeii L-au respins ca Mesia al lor, așa cum arată profeția (Isaia 50.6). Cu toate acestea, Domnul nu S-a întors din drum, ci Și-a făcut fața „ca o cremene”, pentru a împlini voia Tatălui Său și a mers la cruce, pentru a rezolva problema păcatului (Isaia 50.7). După ce a ispășit păcatul prin moartea Sa, Dumnezeu L-a îndreptățit, înviindu-L din morți și așezându-L la dreapta Sa.

Din această poziție din înălțime, Îl auzim pe Hristos chemându-i pe adversarii Săi - în special pe „șarpele cel vechi, acela care se numește diavol și satana, ... acuzatorul fraților noștri” (Apocalipsa 12.9,10) - să vină în față și să dovedească orice acuzație de păcat împotriva Sa. Dar nimeni nu poate face aceasta. El strigă: „Cel care mă îndreptățește este aproape; cine se va certa cu mine? Să ne înfățișăm împreună. Cine este potrivnicul meu? Să se apropie de mine! Iată, Domnul Dumnezeu mă va ajuta! Cine mă va condamna? Iată, toți se vor învechi ca o haină; îi va mânca molia.” (Isaia 50.8,9).

Ceea ce este minunat în aceasta, este că Duhul lui Dumnezeu îl determină pe apostolul Pavel să aplice acest pasaj în Noul Testament chiar la cei care cred în Domnul Isus Hristos (Romani 8.33,34)! El face acest lucru numai după ce a constatat că toți credincioșii sunt „în Hristos” (Romani 8.1). „În Hristos” este o expresie tehnică în scrierile lui Pavel și înseamnă locul credinciosului înaintea lui Dumnezeu în Omul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Așadar, a fi „în Hristos” înseamnă a sta pe locul pe care stă Hristos înaintea lui Dumnezeu! Așa cum nici o acuzație viabilă de păcat nu poate fi adusă lui Hristos, tot așa nici o acuzație viabilă de păcat nu poate fi adusă celor care sunt „în Hristos”, pentru că ei stau pe locul Lui înaintea lui Dumnezeu! Din moment ce Hristos nu poate fi condamnat, nici noi nu putem fi condamnați, căci justificarea și primirea Lui este standardul pentru primirea noastră!

Noi suntem „îndreptății în Hristos” (Galateni 2.17). Prin urmare, credinciosul nu este doar într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu, ci se află și într-o stare complet nouă: și anume, el are o viață nouă, care nu poate păcătui. După cum am menționat deja, aceasta se numește „îndreptățire a vieții” (Romani 5.18). Așadar, îndreptățirea are de-a face cu poziția credinciosului înaintea lui Dumnezeu, nu cu starea sa. Plasându-l pe credincios în această nouă poziție, Dumnezeu îl declară pe păcătosul neevlavios „îndreptățit” (Romani 4.5).

Un aspect al justificării din Vechiul Testament

Ceea ce este măreț în justificare este faptul că noi suntem acum într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu, El nu ne mai vede așa cum eram înainte, și anume ca păcătoși. Acest fapt este ilustrat simbolic în Numeri 23. Balaam a profețit cu privire la poporul lui Dumnezeu din punctul de vedere al lui Dumnezeu („de pe vârful stâncilor”; Numeri 23.9), și prin aceasta a simbolizat ceea ce lucrarea lui Hristos pe cruce și învierea Sa din morți vor face din creștinii credincioși (Romani 4.25). Din acest punct de vedere, Dumnezeu nu l-a privit pe Israel așa cum era de fapt poporul din pustiu în ceea ce privește starea lor; căci aceasta era cu totul deplorabilă. Balaam a spus: „El nu vede nici o nelegiuire în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el și un cântec de triumf împărătesc este în mijlocul lui.” (Numeri 23.21). Profetul nu a spus că Dumnezeu nu le vedea păcatele; el a vorbit în puterea Duhului despre poziția în care se afla Israel înaintea lui Dumnezeu și a vorbit alegoric despre poziția în care ne aflăm noi înaintea lui Dumnezeu prin lucrarea terminată a lui Hristos.

Oricât ar putea răcni acuzatorul
De relele, pe care le-am făcut.
Le știu bine, și mii mai multe:
Domnul nu găsește nici unul.⁶

Creștinii credincioși nu mai sunt păcătoși

Deoarece statutul nostru de drept înaintea lui Dumnezeu s-a schimbat și El nu ne mai vede ca păcătoși, este incompatibil cu adevărul îndreptățirii când creștinii credincioși se numesc pe ei înșiși „păcătoși sărmani”. Făcând acest lucru, ei neagă ceea ce a făcut Dumnezeu prin moartea, învierea și înălțarea lui Hristos și este sub demnitatea poziției în care am fost puși ca „fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.14; Galateni 4.4-7; Efeseni 1.5). Credincioșii pot păcătui și, cu regret, uneori o fac atunci când dau frâu liber vechii lor naturi; dar ei nu sunt considerați păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Ar fi mai potrivit să spunem că *odinioară am fost* păcătoși. Suntem conștienți de faptul că creștinii credincioși, care se numesc păcătoși, vor să exprime smerenie, dar, cu regret, aceasta nu este o expresie corectă pentru ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut din noi în Hristos.

W. Kelly spune:

Unii oameni vorbesc despre un „păcătos credincios” sau despre „păcătoși sărmani” care Îi oferă închinare lui Dumnezeu. Multe cântece, de fapt, nu duc niciodată sufletul dincolo de această stare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu înțelege prin „păcătos” un suflet care nu are deloc pace; un suflet care probabil simte că are nevoie de Hristos, pentru că

a fost trezit de Duhul Sfânt, dar fără a avea cunoștința mântuirii. Nu este o veridicitate să negi ceea ce sunt sfinții în ochii lui Dumnezeu.⁷

Există un obicei prost printre prea mulți evanghelici de a vorbi despre „păcătoși mântuiți”. Consider că acest lucru nu este doar inexact, ci și înșelător și periculos. Sfânta Scriptură nu cunoaște nici un „păcătos mântuit”. Ne putem bucura atunci când un păcătos a fost mântuit,⁸ dacă cunoaștem harul mântuirii în sufletele noastre; dar dacă aprobăm expresia „păcătos mântuit”, implicația morală este că, deși el este mântuit, el este încă liber să păcătuiască. ... Este perfect adevărat că, atunci când Dumnezeu începe să Se ocupe de un suflet, El începe cu siguranță cu omul ca păcătos; dar El nu se oprește niciodată aici. Nu cunosc niciun loc în Cuvântul lui Dumnezeu în care un credincios, cu excepția poate a unei stări de tranziție, să fie numit vreodată „păcătos”. ... Este evident că este pur și simplu o contradicție absolută să fii sfânt și păcătos în același timp.

Pe scurt, Sfânta Scriptură nu sprijină o astfel de combinație, și cu cât mai repede ne eliberăm de astfel de formulări, care nu merită un nume mai bun decât cel de baliverne religioase, cu atât mai bine pentru toți cei implicați.⁹

Există o excepție în Iacov 5.19,20: Iacov îl numește „păcătos” pe credinciosul care a căzut în păcat, dar nu în sensul unei poziții, așa cum folosește Pavel acest cuvânt. Iacov vorbește despre ceea ce îl caracterizează pe un credincios care urmează cu perseverență o cale a păcatului în viața sa.

Credincioșii din Vechiul Testament nu au avut această binecuvântare

Credincioșii din Vechiul Testament nu au avut această binecuvântare, pentru că în vremea lor nu exista un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu, în care să fi putut avea îndreptățirea. Avraam a fost îndreptățit în sensul că a fost găsit drept (Romani 4.2,3), dar nu avea un loc nou înaintea lui Dumnezeu „în Hristos”, așa cum proclamă evanghelia lui Pavel. Locul nou înaintea lui Dumnezeu „în Hristos” este o binecuvântare creștină bazată pe moartea și învierea lui Hristos (Romani 4.25). J.N. Darby spune în privința aceasta:

Diferența este foarte reală, pentru că iertarea justificativă (care era necunoscută în Vechiul Testament) este acum completă o dată pentru totdeauna, așa cum spune Evrei 9-10: „nici o cunoștință de păcate” (Evrei 10.2).¹⁰

„Ca și cum n-aș fi păcătuțit niciodată”

Unii spun că a fi îndreptățit înseamnă „ca și cum nu aș fi păcătuțit niciodată”. Dar această definiție este departe de adevărul îndreptățirii. Dacă ar fi corectă, justificarea l-ar readuce pe credincios pe terenul inocenței, pe care se afla Adam în Grădina Eden înainte de a păcătuț. Adam a căzut de pe acel teren, ceea ce înseamnă că, dacă ne-am afla în acel loc [adică pe terenul inocenței], ar exista posibilitatea foarte reală ca și noi să cădem de pe acel teren [ca și

Adam]. Atunci am fi din nou păcătoși și am fi din nou sub judecată!

Justificarea ne plasează pe un loc mult mai înalt decât locul inocenței. După cum am menționat mai devreme, locul nostru înaintea lui Dumnezeu ca îndreptățit este chiar locul de primire și favoare, în care se află Hristos Însuși înaintea lui Dumnezeu, deoarece suntem „îndreptățit în Hristos” (Galateni 2.17) și stăm înaintea lui Dumnezeu cu o viață care nu poate păcătui („îndreptățire a vieții”; Romani 5.18). Din acest loc credinciosul nu are cum să cadă.

Opt expresii în contextul îndreptățirii

În Sfânta Scriptură, opt expresii diferite pentru îndreptățire denotă fiecare un aspect diferit. Ele sunt:

- îndreptățit prin har - *sursa* îndreptățirii (Romani 3.24)
- îndreptățit prin credință - *mijlocul* de însușire (Romani 3.28)
- îndreptățit prin sânge - *prețul* îndreptățirii (Romani 5.9)
- îndreptățire a vieții - o *stare* nouă (Romani 5.18)
- eliberat de păcat - o *eliberare* de onoare din sclavia păcatului (Romani 6.7)
- îndreptățit de Dumnezeu - Cel care *atribuie* îndreptățirea (Romani 8.33)
- îndreptățit în Hristos - noua *poziție de primire* (Galateni 2.17)
- îndreptățit prin fapte - *dovada vizibilă* în viața credinciosului că este declarat drept înaintea lui Dumnezeu (Iacov 2.21,24)

Tradus de la: [Rechtfertigung](#)

Titlul original în limba engleză: „Justification: ‘From All Things’ and ‘of Life’”

Sursa: www.bibletruthpublishers.com

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] G. Morrish (editor), din „Justification” în *Concise Bible Dictionary*, pag. 465.

[2] J.N. Darby, „How are we are Saved? Romani 1-8” în *Collected Writings*, vol. 21, pag. 193. Online la: <https://stempublishing.com>.

[3] J.N. Darby, „The Bearing of Romans 5:12-21” în *Collected Writings*, vol. 13, pag. 206. Online la: <https://stempublishing.com>.

[4] W. Kelly, Notes on the Epistle of Paul, the Apostle, to the Romans, with a new Translation, comentariu la Romani 5, London (Morrish) 1878, pag. 56. Online la: www.brethrenarchive.org.

[5] F.B. Hole, Das große Heil Gottes, Zurich (Beröa)² 1990, pag. 17.

[6] Nota editorului: Tradus din cântarea „His be the victor's name” (1837) de Samuel Whitelock Gandy (1780-1851): What though the accuser roar | Of ills that I have done! | I know them well, and thousands more: | Jehovah fended none.

[7] W. Kelly, *Lectures on the Epistle of Paul, the Apostle, to the Galatians, with a new Translation*, London (Morrish) 1865, comentariu la Galateni 2, pag. 47. Online la: www.brethrenarchive.org.

[8] Nota editorului: Kelly folosește aici un joc de cuvinte în engleză care nu poate fi tradus univoc: *a saved sinner* (= un păcătos salvat) și *a sinner saved* (= un păcătos, care a fost salvat).

[9] W. Kelly, din „The Epistle of James” în *Lectures Introductory to the Study of the Acts, the Catholic Epistles, and the Revelation*, London (Broom) 1870, pag. 213-214. Online la: www.brethrenarchive.org.

[10] J.N. Darby, *Letters*, vol. 2, nr. 177, pag. 275. Online la: <https://stempublishing.com>.